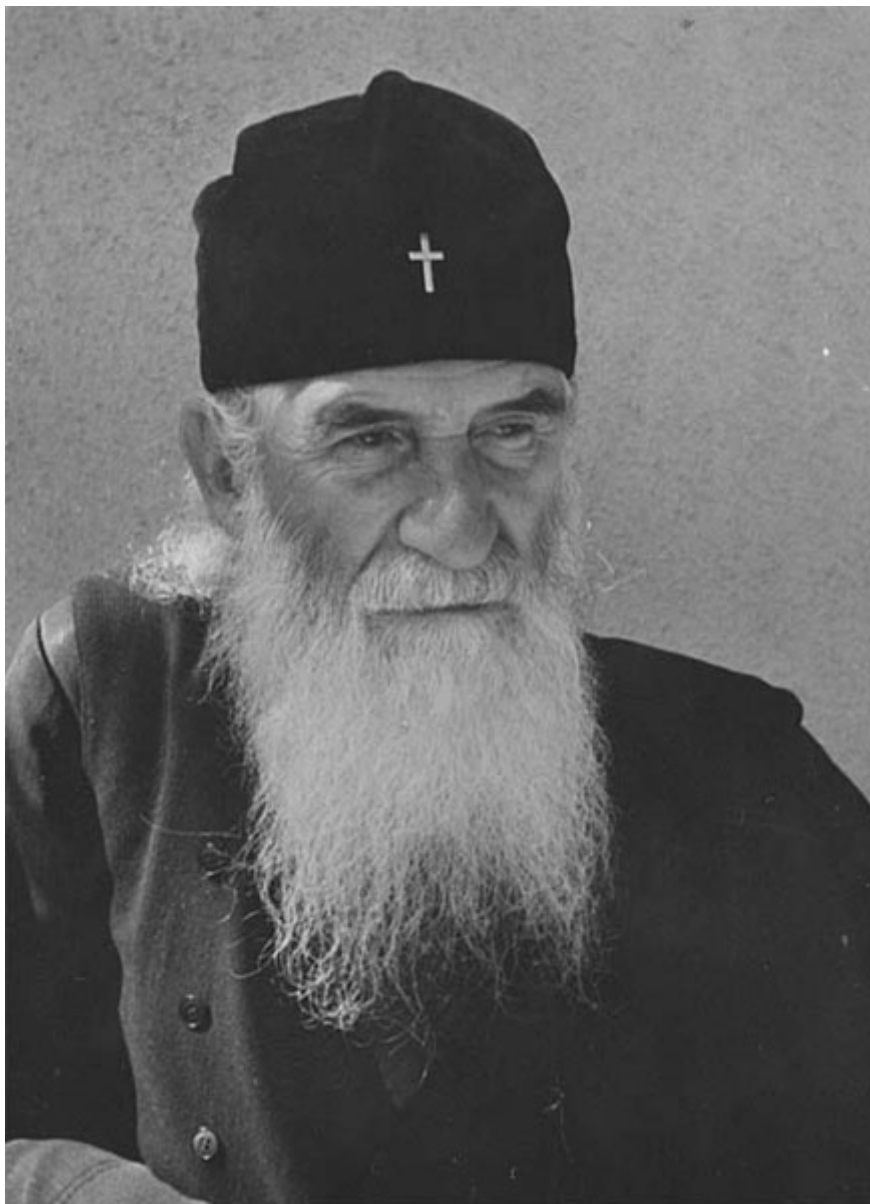
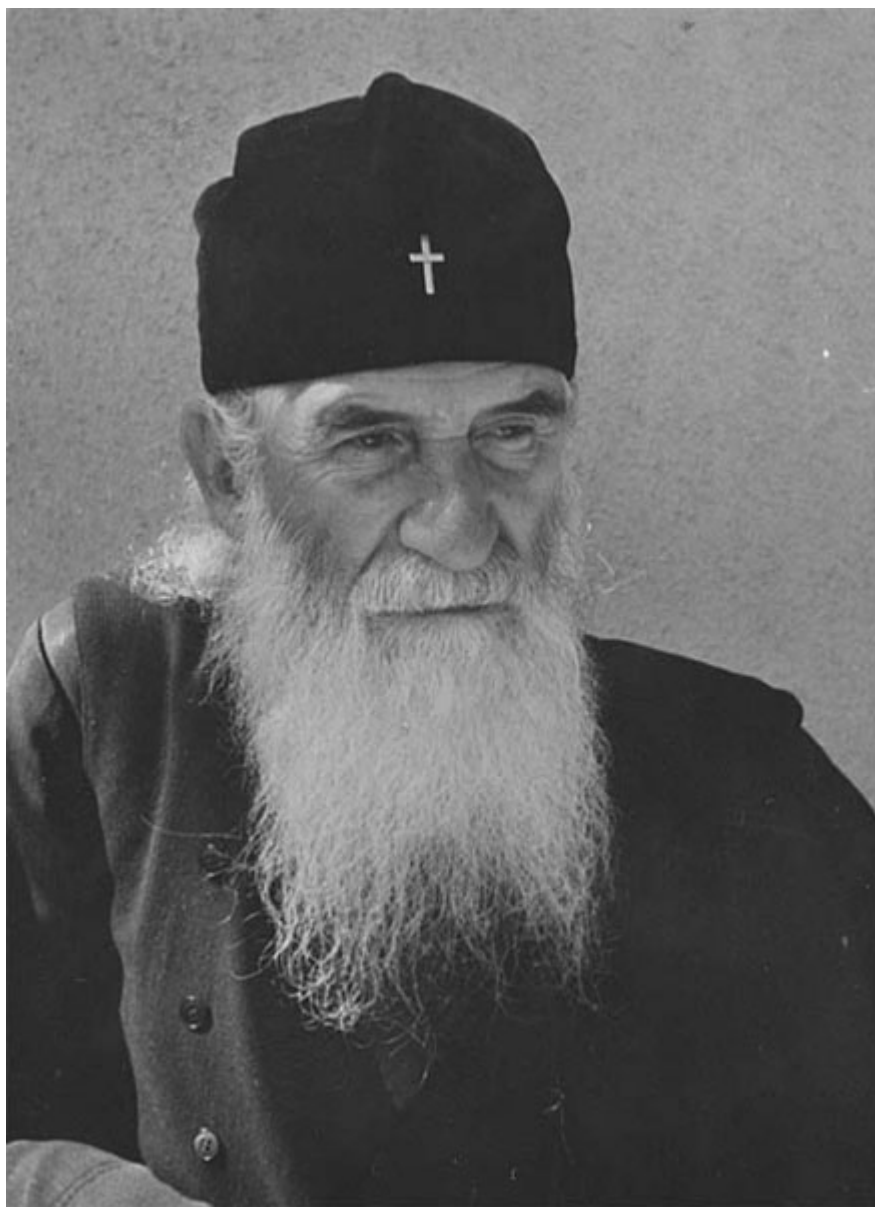

5 Νοεμβρίου 2019

Επιλεγμένα κηρύγματα του Αγίου Ιουστίνου Πόποβιτς

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Άγ. Ιουστίνος Πόποβιτς](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)

* Οι ασκητές είναι οι μοναδικοί ιεραπόστολοι της Ορθοδοξίας και ο ασκητισμός είναι η μόνη ιεραποστολική σχολή μέσα στην Ορθοδοξία. Η ορθοδοξία είναι άσκηση και ζωή γι' αυτό και μονάχα διά της ασκήσεως και της ζωής επιτελείται το κήρυγμα και η ιεραποστολή. Ή ανάπτυξη της ασκητικότητας -προσωπικά και καθολικά- αυτή πρέπει να γίνει ή εσωτερική αποστολή της Εκκλησίας μας μέσα στον λαό. Οι ενορίες πρέπει να μεταβληθούν σε ασκητικά κέντρα, αλλά αυτό μπορεί να το επιτύχει μονάχα ένας εφημέριος - ασκητής. Πρέπει να ενισχύσουμε την προσευχή και την νηστεία, να αναπτύξουμε την εκκλησιαστική ευταξία η οποία είναι από τα κύρια μέσα της Ορθοδοξίας με το όποιο εκείνη επιδρά αναγεννητικά στον άνθρωπο. Όλα αυτά όμως απαιτούν ως προϋπόθεση: οι ιερείς και οι μοναχοί μας να γίνουν οι ίδιοι ασκητές.

* Το χειρότερο πράγμα για τους ανθρώπους είναι ό θάνατος: το να γίνω λάσπη, να

μεταβληθώ σε σκουλήκια, σε πηλό! Αξίζει τάχα να είναι κανείς άνθρωπος; Γιατί να σε αγαπήσω, Θεέ μου, αφού αύριο θα μεταβληθώ σε σκουλήκια και πηλό; Να, όμως, που ο Κύριος Ιησούς Χριστός σε σώζει από τον θάνατο διά της Αναστάσεώς Του, εξασφαλίζει την αιώνιο ζωή για την ψυχή σου και το σώμα, όταν εκείνο θα αναστηθεί λαμπερό και θα ενωθεί με την ψυχή.

Γι' αυτό και ο Κύριος Ιησούς έχει το δικαίωμα να αποκαλείται ο Μόνος Φιλάνθρωπος, ο μόνος από κατασκευής κόσμου μέχρι της Φοβεράς Κρίσεως. Μονάχα εκείνος που νίκησε τον θάνατο είναι ο Μόνος Φιλάνθρωπος και όλα τα άλλα είναι απλές φλυαρίες. Και οι κουλτούρες, οι πολιτισμοί, οι επιστήμες και οι τέχνες; - Τί αστεία πράγματα! Μα τί να την κάνω την τεχνολογία και την επιστήμη όταν με μεταβάλουν σε σκουλήκια και λάσπη; Εκείνος είναι ο μόνος φιλάνθρωπος, αυτός που με ελευθερώνει από την αμαρτία, τον θάνατο και τον διάβολο. Γιατί ο διάβολος είναι ο εφευρέτης της αμαρτίας και μαζί μ' αυτήν και του κακού.

* Αυτό είναι η αγάπη του Χριστού προς τον άνθρωπο: η λύτρωση από τον θάνατο. Λέει η δεύτερη μεγάλη εντολή: «Αγαπήσεις τον πλησίον σου ως σε αυτόν» (Μτ. 22, 39). Πότε αγαπούμε λοιπόν πραγματικά τον άνθρωπο; Όταν τον λυτρώνουμε από την αμαρτία του, από την κόλαση... αυτή είναι η γνήσια αγάπη προς τον άνθρωπο. Απατά εαυτόν όποιος νομίζει πως αγαπά τον άνθρωπο ενώ εγκρίνει τις αμαρτίες του και αναπαύει τα πάθη του. Τότε αγαπά τον θάνατο του και όχι τον ίδιο. Μονάχα όταν αγαπά κανείς τον άνθρωπο διά του Χριστού -με όλη την ψυχή και την δύναμή του- τότε τον αγαπά αληθινά.

Θα ρωτήσει κάποιος: και η αγάπη των γονέων προς τα τέκνα; Και η αγάπη του συζύγου προς την σύζυγο; Και η αγάπη του ανθρώπου προς την πατρίδα; Δεν είναι και αυτά αγάπη; Τα ονομάζουμε βέβαια όλα αυτά αγάπη άλλα είναι άραγε έτσι; Όλα αυτά δεν έχουν ίχνος αγάπης εάν δεν είναι ο Χριστός η δύναμη εκείνη μέσα από την οποία αγαπάμε. Αν ο πατέρας δεν αγαπά τα τέκνα του με την αγάπη του Χριστού, αν δεν τα παιδαγωγεί στο αγαθό, αν δεν τα οδηγεί στον ίσιο δρόμο, αν δεν τα διδάσκει να σωθούν από την αμαρτία, παρά μονάχα τα χαϊδεύει και τα κολακεύει, τότε τα μισεί και τα φονεύει. Αν πάλι, ο σύζυγος αγαπά την σύζυγο μονάχα σαρκικά, γίνεται ο φονιάς της. Έτσι συμβαίνει με κάθε γήινη, σαρκική αγάπη.

* Η Δικαιοσύνη και η Αλήθεια του Θεού ενοχλούν τους άνομους, ενοχλούν αυτούς που είναι ανήμποροι από τις αμαρτίες, ενοχλούν όλους όσους είναι μεθυσμένοι από τα διάφορα πάθη. Μήπως και σήμερα δεν κραυγάζουν οι Χριστομάχοι: σταύρωσον, σταύρωσον αυτόν! Μήπως και σήμερα δεν ζητούν την κεφαλή του Ιησού από την Ναζαρέτ;

* Ω ναι, όταν οι άνθρωποι τρελαθούν από την υπερηφάνεια, όταν αλλοφρονήσουν από την αυταρέσκεια, τότε δεν τους χρειάζεται ο Θεός, δεν χρειάζονται την Δικαιοσύνη Του αφού ανακηρύσσουν τον εαυτό τους για θεό. Προτείνουν την ελάχιστη και ψεύτικη αλήθεια τους ως την μεγάλη, την σωτήρια αλήθεια. Ανακηρύσσουν ακόμα, την ελάχιστη γήινη, δική τους ανάπηρη δικαιοσύνη ως την μέγιστη δικαιοσύνη: δεν μας χρειάζεται η Δικαιοσύνη του Χριστού, δεν θέλουμε την Δικαιοσύνη του Θεού.

* Οι άνθρωποι, με τυφλωμένο τον νου και την ψυχή, δεν βλέπουν μα και δε θέλουν να δουν ότι σε τούτο τον κόσμο ο άνθρωπος -ο γνήσιος άνθρωπος- δεν μπορεί να σταθεί δίχως τον Θεό. Γιατί άραγε αυτό; Μα επειδή ο κόσμος αυτός είναι γεμάτος από Ηρώδες, γεμάτος από Φαρισαίους. Οι Ηρώδες ζητούν την κεφαλή Ιωάννου του Βαπτιστού, ζητούν τις κεφαλές όλων των δικαίων της γης. Και οι Φαρισαίοι, οι ψευδείς Γραμματείς και οι ψευδοσοφοί του κόσμου αυτοί απαιτούν τον θάνατο του Θεανθρώπου Χριστού.

* Μπροστά στον θάνατο οι άνθρωποι είναι αδύναμοι σαν τα κουνούπια, σαν τα πετραδάκια. Για ποιο πράγμα καυχάσθε ω άνθρωποι; Για τον πλούτο, την επιστήμη, την φιλοσοφία και την κουλτούρα; Όλα αυ τά είναι σκύβαλα - συ και εγώ δούλοι του θανάτου! Κάθε άνθρωπος είναι δούλος του φόβου, δούλος του θανάτου. Μπορεί να γίνει άνθρωπος σε αυτό τον κόσμο με χαρά; Όχι δεν μπορεί. Ο άνθρωπος που θα αντικρίσει σοβαρά τον εαυτό του και με σοβαρότητα θα κοιτάξει τον θάνατο σαν τον έσχατο σταθμό αυτής της ζωής, αυτός ο άνθρωπος δεν έχει χαρά σε αυτό τον κόσμο, δεν υπάρχει γι' αυτόν καμιά απόλαυση ε δώ. Όλες οι απολαύσεις είναι ένα ψέμα, εάν ο θάνατος αποτελεί για μένα και για σένα τον τελευταίο σταθμό αυτού του κόσμου.

* Ποιος εισήγαγε τον θάνατο σε αυτό τον κόσμο; Ποιος άλλος από την αμαρτία; στον άνθρωπο ανήκει δυστυχώς, αυτός ο γεμάτος ντροπή ρόλος αυτής της ζωής, της εισαγωγής δηλ. της αμαρτίας και του θανάτου και του διαβόλου σε αυτό τον κόσμο. Δεν το έπραξαν αυτό μήτε οι τίγρεις μήτε οι αλεπούδες, το έπραξε ο άνθρωπος. Γι' αυτό και ο άνθρωπος είναι πλάσμα ντροπιασμένο μπροστά σε όλα τα ζώα και όλα τα φυτά και όλα τα πετούμενα. Πρέπει να ντρέπεται ο άνθρωπος και να εκλιπαρεί για συγνώμη από το κάθε πουλί για το ότι αυτός είναι που έφερε τον θάνατο στον κόσμο αυτό, έφερε τον θάνατο και στα πουλιά και στα ζώα και στα φυτά. Τα πάντα φθείρονται και αποθνήσκουν. Μέχρι πότε όμως; Μέχρι την ανάσταση των νεκρών, όταν ο Κύριος θα κρίνει τον κόσμο και, στη θέση της παλαιάς γης, θα δώσει καινή γη, όταν όλα θα γίνουν αθάνατα επάνω της. Αυτό είναι κάτι που εμείς δεν μπορούμε μα ούτε και ξέρουμε να το συλλάβουμε, αλλά αυτό είναι η καλή είδηση του Κυρίου και Χριστού μας.

* Ποιό το όφελος από το ότι η Ευρώπη, η Αμερική και όλες οι ήπειροι τρέχουν να κατακτήσουν τον κόσμο, το σύμπαν, την Σελήνη, τον Άρη και τ' αστέρια; Τί θα ωφελήσει τον άνθρωπο αν αποκτήσει τον κόσμο όλο και βλάψει την ψυχή του, αν χάσει την ψυχή του; Από ποιόν θέλετε ώ άνθρωποι να κατακτήσετε την Σελήνη; Από ποιόν να πάρετε τα άστρα; Από τον Κύριο ο Οποίος τα έχει σπείρει σαν αλλιά άνθη στην ατέλειωτη απεραντοσύνη; Πόσο ελεεινός είναι ο ευρωπαϊός άνθρωπος όταν εκστρατεύει κατά του ουρανού σαν να πρόκειται για τον εχθρό του!

* Κάθε ιερός ναός είναι και ένα κομμάτι του ουρανού επάνω στην γη. Και όταν είσαι μέσα στον ναό, ήδη βρίσκεσαι στον ουρανό. Έτσι, όταν η γη σε συνθλίβει με την κόλασή της, τρέξε στον ναό, μπες μέσα και να, είσαι μέσα στον παράδεισο. Αν οι άνθρωποι σε ενοχλούν με την κακία τους, να προσφεύγεις στον ναό, να γονατίζεις μπροστά στον Θεό και Εκείνος θα σε προσλάβει κάτω από την γλυκιά και παντοδύναμη προστασία Του. Αν πάλι συμβεί να πέσουν επάνω σου ολόκληρες λεγεώνες δαιμόνων, εσύ τρέξε στον ναό, ανάμεσα στους Αγγέλους, επειδή ο ναός είναι πάντοτε γεμάτος από Αγγέλους και οι Άγγελοι του Θεού θα σε προστατεύσουν από όλα τα δαιμόνια του κόσμου αυτοί και τίποτα δεν μπορούν να σου κάμουν.

* Μην λησμονείτε αδελφοί: εμείς οι Χριστιανοί είμαστε ισχυροί διά του Θεού. Ποιος μπορεί τότε να είναι ισχυρότερος από εμάς; Κανείς! Κανείς! Κανείς! Κανείς από τους ανθρώπους μα και από τους δαίμονες! Μα δίχως το Θεό, τί είμαστε εμείς οι άνθρωποι σε αυτό τον κόσμο; Παιχνίδι της αμαρτίας, παιχνίδι του κακού, παιχνίδι στα χέρια του διαβόλου. Ω αδελφέ, ώ άνθρωπε, με κάθε αμαρτία με την οποία σε καταβάλλει ο διάβολος γελά μαζί σου. Και όταν σε καταβάλλει σε πολλές αμαρτίες, τότε ορμαθός από πολ λά δαιμόνια σιμώνουν γύρω σου από κάθε γωνιά.

* Όταν ο άνθρωπος δεν είναι με τον Θεό, τότε πάντοτε γίνεται παιχνίδι του διαβόλου και ο διάβολος παίζει μαζί του: την μια του γεμίζει την ψυχή με ακάθαρτους λογισμούς, την άλλη του βομβαρδίζει την καρδιά με κακές επιθυμίες, άλλοτε πάλι πυρώνει την γλώσσα του με βρισιές, και άλλοτε τον παρακινεί σε συκοφαντία, σε καταλαλιά, σε κλοπή, σε ασωτία και σε κάθε άλλη κακή πράξη.

* Ξέρετε αδελφοί ποιό είναι το ισχυρότερο όπλο του ανθρώπου στην γη, όπλο ακατανίκητο και πάντα νικηφόρο; Είναι η προσευχή, μάλιστα η προσευχή! Επειδή διά της προσευχής ο άνθρωπος παραδίδει στον Θεό όλη την ψυχή και όλη την καρδιά και όλη την ζωή του και ο Θεός γίνεται υπέρμαχος του και ο προστάτης του. Τί μπορούν τότε να του κάμουν οι άνθρωποι και οι δαίμονες; Τίποτε! Τίποτε! Τίποτε! Γι' αυτό και ό Κύριος μας επιτάσσει στο Ευαγγέλιο Του: «Αδιαλείπτως προσεύχεσθε» (Α' Θεσ. 5, 17).

* Γιατί τόσο πολύ κακό στον κόσμο στις μέρες μας; Είναι επειδή οι άνθρωποι απέρριψαν το αποτελεσματικότερο όπλο, το νικηφόρο όπλο το οποίο νικά το κάθε κακό με βεβαιότητα και σε όλα τα πεδία των μαχών, νικά την κάθε αμαρτία, τον κάθε δαίμονα και το όπλο αυτό είναι η προσευχή, η προσευχή και η νηστεία. Είναι το αποτελεσματικότερο όπλο επειδή είναι του Θεού, επειδή είναι του Χριστού, είναι το όπλο του μόνου αληθινού Θεού σε όλους τούς κόσμους.

* Γιατί η Ευρώπη περιέπεσε στις μέρες μας σε τόσα δεινά, σε τόσα αδιέξοδα; Είναι επειδή απέρριψε τον Χριστό, απέρριψε το ιερό Του Ευαγγέλιο, απέρριψε το ανίκητο όπλο Εκείνου: την προσευχή και την νηστεία. Τα απέρριψε και ζητά να λύσει όλα της τα προβλήματα χωρίς τον Χριστό. Και μάλιστα, όχι μόνο χωρίς τον Χριστό μα και αντίθετα από τον Χριστό. Μα όποιος μάχεται τον Χριστό και Θεό, εκείνος γίνεται σύντροφος των δαιμόνων. Και τί είναι αυτό που απομένει από αυτό τον άνθρωπο μέσα σε ένα τέτοιο πό λεμο; Πτώμα! Μονάχα πτώμα!

* Μέχρι που ό Χριστός δεν φανερώθηκε στον γήινο κόσμο μας με το Ιερό Του Ευαγγέλιο, εμείς οι άνθρωποι δεν γνωρίζαμε μήτε ποιό είναι το καλό μήτε και ποιό το κακό, μήτε τί είναι αλήθεια μήτε και τί είναι ψέμα, ούτε τί είναι δίκαιο μα

ούτε και τί είναι άδικο. Και το κυριότερο, δεν γνωρίζαμε ούτε τί σημαίνει καλός άνθρωπος. Μόλις με τον Χριστό τα γνωρίσαμε όλα αυτά: καλό είναι μονάχα αυτό που προέρχεται από τον Κύριο και Χριστό και οδηγεί στον Κύριο. Το ίδιο και με την αλήθεια και με το δίκαιο. Και ποιος είναι ο καλός άνθρωπος; μόνον ο άνθρωπος του Χρι στού είναι καλός, δηλ. με άλλα λόγια, μόνον ό Χριστιανός είναι αληθώς καλός άνθρωπος.

* Δεν υπάρχει τίποτε δυσκολότερο και πιο υπεύθυνο σε αυτό τον γήινο κόσμο από το καθήκον της χριστιανής μητέρας. Επειδή το κύριο καθήκον της είναι να εξασφαλίσει στα τέκνα της την αθανασία και την αιώνια ζωή. Αν τους εξασφαλίσει αυτά, έχει εξασφαλίσει για τον εαυτό της τον παράδεισο στους ουραμούς. Αν δεν το κατορθώσει όμως, η ψυχή της θα κα τρακυλήσει στην κόλαση όπου ο αιώνιος κλαυθμός και βρυγμός των οδόντων.

* Κάθε άνθρωπος είναι ο αιώνιος αδελφός σου, ο αιώνιος συνάδελφός σου. Πρόσεχε λοιπόν πώς του συμπεριφέρεσαι! Πρόσεχε τί σκέφτεσαι περί αυτού! Πρόσεχε τί επιθυμείς γι' αυτόν! Επειδή στην αιωνιότητα μέλλεις να ζήσεις μαζί με εκείνον. Γι' αυτό, ας είναι όλα μέσα μας αθάνατα και αιώνια: η αγάπη μας προς τον άνθρωπο, το αγαθό μας, η αλήθεια μας, η δικαιοσύνη μας. Για να μην ντρεπόμαστε στον άλλο κόσμο μήτε για την αγάπη μας μήτε για το καλό μας μήτε για την αλήθεια μας μήτε και για την δικαιοσύνη μας ενώπιον του Κυρίου.

* Αν η σκέψη του ανθρώπου δεν απολήγει στον Θεό, παραμένει λειψή και ατελής. Γι' αυτό και σταδιακά ξηραίνεται, ώσπου στο τέλος μαραίνεται τε λείως. Όσα ισχύουν για την ανθρώπινη σκέψη ισχύουν και για το συναίσθημα. Αν δεν γαντζωθεί στο Θεό, τότε και εκείνο εξατμίζεται γοργά, ξεψυχά ώσπου στο τέλος πεθαίνει. Αυτός ό νόμος ισχύει και για ολόκληρο τον άνθρωπο. Αν ή ύπαρξη του δεν καταλήγει στον Θεό, παραμένει λειψή και ατελής. Πεθαίνει σταδιακά μέσα του καθετί το μεγάλο και υψηλό και παραμένει ό,τι ασήμαντο και μηδαμινό.

* Η αθανασία του ανθρώπου ξεκινά από την σύλληψή του μέσα στην κοιλία της μητέρας του. Και πότε αρχίζει ο παράδεισος και η κόλαση του ανθρώπου; Από την ελεύθερη επιλογή για το θεϊκό αγαθό η για το δαιμονικό κακό, για τον Θεό η για τον διάβολο. Και ο παράδεισος μα και η κόλαση του ανθρώπου αρχίζουν εδώ από την γη για να συνεχιστούν αιώνια στην άλλη ζωή. Τί είναι ο παράδεισος; Είναι η αίσθηση της παρουσίας του Θεού. Άμα ο άνθρωπος αισθάνεται εντός του τον Θεό, είναι ήδη στον παράδεισο, γιατί όπου είναι ο Θεός εκεί είναι και η Βασιλεία του Θεού, εκεί και ο παράδεισος. Από τότε που ο Θεός Λόγος κατέβηκε στην γη και έγινε άνθρωπος, ο παράδεισος έγινε η αμεσότερη πραγματικότητα για την γη και τον άνθρωπο. Επειδή, όπου είναι ο Χριστός εκεί και ο παράδεισος.

* Κάθε πράγμα σε αυτό τον κόσμο είναι ένα κάδρο στο οποίο ο Θεός έχει κορνιζώσει και από μία σκέψη του. Όλα τα πράγματα μαζί, συναποτελούν το πολύχρωμο μωσαϊκό των σκέψεων του Θεού. Βαδίζοντας από πράγμα σε πράγμα, διαβαίνουμε από την μια σκέψη του Θεού στην άλλη, από την μια αγιογραφία του Θεού στην επόμενη. Βαδίζοντας από άνθρωπο σε άνθρωπο, προχωρούμε από την μια εικόνα του Θεού στην άλλη. Ενώ ο Θεός στα πράγματα έχει κορνιζώσει τις σκέψεις Του, στον άνθρωπο κορνίζωσε την μορφή Του, την δική Του εικόνα.

«Ότι εν πλήθει σοφίας πλήθος γνώσεως και ό προστιθείς γνώσιν προσθήσει αληγema» (Έκκλ. 1, 18). Δεν υπάρχει μεγαλύτερο βάσανο από την σκέψη την ίδια. Δεν είναι κόλαση μεγαλύτερη από την σκέψη η οποία είναι πλήρως αποκομμένη από τον Πλάστη και Θεό κάθε σκέψης, τον Κύριο Ιησού Χριστό, τον Θεό Λόγο. Η ανθρώπινη σκέψη χωρίς τον Κύριο και Χριστό δεν μπορεί να γνωρίσει μήτε τον εαυτό της μήτε και τον κόσμο γύρω της.

* Σοφία είναι το να ζει κανείς με ευαγγελική «ευταξία», με ευαγγελική «ακρίβεια». Αφροσύνη πάλι είναι το να ζει κάποιος διασκεδάζοντας ατάκτως, αναλώνοντας την ψυχή του σε αμαρτίες και πάθη. Σοφός εκείνος που χτίζει το οικοδόμημα της ψυχής του στην τήρηση των ιερών εντολών του Ευαγγελίου. Άφρων είναι εκείνος που πράττει το αντίθετο. Γιατί όλα όσα οικοδομούνται επάνω στον Ιησού Χριστό αντέχουν σε όλες τις καταιγίδες και φουρτούνες και στα δεινά των πειρασμών, της αμαρτίας, του θανάτου και του διαβόλου. Ό,τι πάλι οικοδομείται δίχως Χριστό και ερήμην του Χριστού και ενάντια στον Χριστό, εύκολα καταρρέει και συντρίβεται μόλις φανούν οι φουρτούνες των πειρασμών, των αμαρτιών και των παθών, μα κυρίως όταν φανούν ο άνεμος του θανάτου και του δαιμονισμού.

* Για μάς τους Χριστιανούς, τους φωτισμένους και διαφωτισμένους εν Χριστώ, τα πάντα σε αυτό τον κόσμο έχουν νόημα και αξία εφόσον αποτελούν μέσον και οδό προς την αιωνιότητα. Επειδή εμείς, βλέπουμε εκείνο που δεν φαίνεται και ατενίζουμε το αόρατο. Ρυθμίζουμε όλη μας την ζωή μέσα στον χρόνο με βάση εκείνο που είναι αιώνιο, το ανθρώπινο με βάση το Θεανθρώπινο. Όσο υπάρχει κάτι το αιώνιο μέσα στα όρια του χρονικού, συντηρούμαστε με αυτό. Όταν όμως αυτό εκλείπει, το αναζητούμε πέρα από τον χρόνο, στο Βασίλειο του ατελεύτητου και αορά του. Ατενίζουμε τα πάντα υπό το πρίσμα της αιωνιότητας, δηλ. υπό το πρίσμα του Χριστού, αφού Εκείνος είναι ο αιώνιος Θεός και Κύριος.

* Ο αγώνας μας είναι ενάντια στους εχθρούς της αιωνιότητας και της αθανασίας μας. Αυτοί είναι: οι αμαρτίες μας, τα πάθη μας, οι πόθοι μας, τα πνευματικά της πονηρίας (Έφ. 6, 12). Κάθε αμαρτία κλέβει και λήγη από την αιωνιότητα μας και απονεκρώνει την αθανασία μας. Ας μη γελιόμαστε: η φιλία με την αμαρτία είναι

έχθρα με τον Θεό, έχθρα με τον Κύριο και Χριστό.

* Δίχως την πίστη στον Κύριο και Χριστό, δίχως την αναγέννηση εν Χριστώ τω Κυρίω, δίχως την ζωή εν Χριστώ τω Κυρίω ο άνθρωπος είναι και παραμένει εργαστήριο δαιμόνων.

* Πώς μπορεί ο άνθρωπος να αποδείξει πως σήμερα είναι του Χριστού ενώ μέχρι χτες δεν ήταν δικός Του; Δίχως αμφιβολία, με καινές σκέψεις στην θέση των παλαιών, με καινά αισθήματα στην θέση των παλαιών, με καινές επιθυμίες στην θέση των παλαιών, με μια λέξη: με καινή ζωή στην θέση της παλαιάς και μάλιστα ζωή ευαγγελική και Θεανθρώπινη.

* Της φιλανθρωπίας του Χριστού ουκ έσται τέλος. Διότι ό Χριστός, για να αποκτήσουμε εμείς οι άνθρωποι την αιώνιο ζωή Του και να ζήσουμε εν Αυτώ, δεν μας ζητά να έχουμε μόρφωση, μήτε δόξα, μήτε πλούτο, μήτε και κάτι, το οποίο κάποιος από εμάς δεν κατέχει, παρά ζητά αυτό που όλοι μας μπορούμε να έχουμε. Αυτό το κάτι είναι η πίστη.

* Δίχως τον γλυκύτατο Κύριο και Χριστό είναι δίχως νόημα, φοβερός και σύντομος ο επίγειος βίος, πολύ δε περισσότερο η αιωνιότητα που είναι ατελείωτη και απεριόριστη. Όπου υπάρχει ό θάνατος εκεί αληθινή χαρά δεν υπάρχει. Μέσα στην βοή και τον χαλασμό της αμαρτίας, μέσα στην μέθη από την γλυκύτητα της αμαρτίας, οι άνθρωποι αναγορεύουν σε χαρές της ζωής πλείστες ανοησίες και ασήμαντα πράγματα. Γιατί είναι ανόητα και ασήμαντα όλα εκείνα που απομακρύνουν τον άνθρωπο από τον Κύριο και Χριστό, όσα δεν του εξασφαλίζουν την αθανασία και την αγιότητα του Χριστού.

* Δεν υπάρχει μεγαλύτερη φρίκη από την αιωνιότητα δίχως Χριστό. Εγώ θα δεχόμουν με χαρά να είμαι στην Κόλαση μαζί με τον Χριστό (συγχωρήστε μου το παράδοξο) παρά στον Παράδεισο δίχως Χριστό. Γιατί όπου δεν είναι Εκείνος, τα πάντα μεταβάλλονται σε κατάρρα, σε πίκρα και σε φρίκη.

* Η κάθε ευαγγελική αρετή γίνεται στα χέρια του ορθόδοξου χριστιανού πινέλο με το οποίο ζωγραφίζει στην ψυχή του την εικόνα του Χριστού μέχρι να την ολοκληρώσει. Όταν δεις την ψυχή ενός τέτοιου ανθρώπου, βλέπεις την εικόνα του Χριστού και λες μέσα σου: αλήθεια, ο άνθρωπος αυτός τοποθέτησε στο σώμα του την εικόνα του Χριστού, έφτασε το ύψιστο νόημα της ζωής και πλούτισε πλούτο αδαπάνητο.

* Συχνά η εικόνα του Θεού μέσα στον άνθρωπο είναι πλακωμένη από την λάσπη των ηδονών και το κατράμι των παθών, από τα αγκάθια της αμαρτίας και την ήρα των επιθυμιών. Γι' αυτό λέγεσαι ορθόδοξος χριστιανός, για να καθαρίσεις όλα

αυτά πάνω από την εικόνα του Θεού στην ψυχή σου και να λάμψει και πάλι η εικόνα εκείνη με το θεϊκό της κάλλος. Αν το καταφέρεις αυτό, τότε θα αγαπήσεις τον άνθρωπο στην αμαρτία του γιατί ποτέ δεν θα εξισώσεις την αμαρτία με τον αμαρτωλό και το έγκλημα με τον εγκληματία. Πάντα θα ξέρεις να ξεχωρίζεις την αμαρτία από τον αμαρτωλό, να καταδικάζεις την αμαρτία και να σπλαχνίζεσαι τον αμαρτωλό.

* Η αγιότητα αποτελεί την φυσική κατάσταση για την θεοειδή ανθρώπινη ψυχή και γι' αυτό η αγιότητά μας θέλημα του Θεού εστί (Α' Θεσ. 4, 3). Αυτό θέλει από εμάς ο Θεός, αυτό απαιτεί, σε αυτό συνίσταται όλο το θέλημά Του προς εμάς. Και εμείς ικανοποιούμε το θέλημά Του όταν πράττουμε αυτό που είναι άγιο, αυτό που αγιάζει και φωτίζει.

* Τί είναι οι Πράξεις των Αποστόλων; Είναι οι πράξεις του Χριστού τις οποίες επιτελούν οι Απόστολοι με την δύναμη Εκείνου ή καλύτερα, διά του Χριστού που είναι μέσα τους και ενεργεί δι' αυτών. Και τί είναι οι Βίοι των Αγίων; Τίποτα περισσότερο από την προέκταση των Πράξεων των Αποστόλων. Μέσα τους έχουμε το ίδιο Ευαγγέλιο, την ίδια βιωτή, την ίδια αλήθεια, την ίδια δικαιοσύνη, την ίδια αγάπη, την ίδια πίστη, την ίδια αιωνιότητα, την ίδια δύναμιν εξ ύψους, τον ίδιο Θεό και τον ίδιο Κύριο. Αυτή η προέκταση των ζωοποιών θείων δυνάμεων στην Εκκλησία του Χριστού διά των αιώνων και από γενεά σε γενεά αποτελεί την ζώσα Ιερά Παράδοση.

* Η διάνοια που ζει και εκφράζεται μέσα από την αμαρτία, το κακό και τον θάνατο είναι κατάρα Θεού. Μεγάλη διάνοια - μεγάλη κατάρα. Με μια διάνοια δίχως καλοσύνη και ευγένεια ο άνθρωπος είναι σωστός διάβολος γιατί ο διάβολος είναι μεγάλη διάνοια δίχως ίχνος καλοσύνης και αγάπης. Άνθρωπος έξυπνος μα δίχως καλοσύνη και συμπόνια είναι κόλαση για την ψυχή και την καρδιά, κόλαση για όλη την ανθρωπότητα.

Κάθε λογισμός και κάθε αίσθηση οδηγούν σταδιακά την ψυχή είτε προς τον παράδεισο είτε προς την κόλαση. Αν ο λογισμός είναι έλλογος, τότε συνδέει τον άνθρωπο με τον Θεό Λόγο, με τον ύψιστο Λογισμό, με την Παναξία, πράγμα που είναι ήδη ο παράδεισος. Εάν πάλι είναι άλογος ο λογισμός ή και παράλογος, τότε συνδέει αναπόφευκτα τον άνθρωπο με τον Παράλογο, τον Ανόητο, με τον διάβολο, πράγμα που είναι ήδη η κόλαση. Όσα ισχύουν για τον λογισμό ισχύουν και για τις αισθήσεις. Όλα αρχίζουν εδώ, από την γη: και ο παράδεισος μα και η κόλαση του ανθρώπου.

Η επιλογή και μετάφραση των κειμένων έγινε αφιλοκερδώς από τον σερβομαθή θεολόγο κ. Γεώργιο Κ., από τα εξής δύο βιβλία:

α) ΣΤΗΝ ΟΔΟ ΤΟΥ ΘΕΑΝΘΡΩΠΟΥ – Βελιγράδι 1980, Ι. Μονή Τσέλιε.

β) ΘΕΟΦΟΡΟΣ ΧΡΙΣΤΟΛΟΓΙΑ – Άγ. Όρος 2007, Ι. Μονή Χελανδαρίου.

Εκδόσεις Ορθόδοξος Κυψέλη Θεσσαλονίκη

ΑΒΒΑ ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ ΠΟΠΟΒΙΤΣ (1894-1979)-ΕΚΛΟΓΑΙ ΑΠΟ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ-ΚΕΦΑΛΑΙΑ
ΑΣΚΗΤΙΚΑ ΚΑΙ ΘΕΟΛΟΓΙΚΑ

ΑΠΟ: Ενημέρωση Ι. Μ. Παντοκράτορος

Πηγή:

<http://dosambr.wordpress.com/2010/11/03/%CE%B5%CF%80%CE%B9%CE%BB%CE%B5%CF%81%CF%8D%CE%B3%CE%BC%CF%84%CE%B1-%CF%84%CE%BF%CF%85-%CE%B1%CE%B3%CE%AF%CE%BF%CF%85-%CE%B9%CE%BF%CF%85%CF%83%CF%84%CE%AF/>